

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Q. H. V.**, narozen X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. MV-129304-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. MV-129304-4/SO-2019, kterým žalovaný změnil výrok I. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 7. 2019, č. j. OAM-15855-27/PP-2018, tak, že žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky zamítl podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a téhož zákona. Zároveň žalovaný potvrdil výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žalobci podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně pochybil, jestliže neprovedl výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, respektive dětí, neboť tento považuje za naprosto stěžejní důkazní prostředek v daném správním řízení. V návaznosti na toto pochybení měl žalobce za to, že nebyl zjištěn skutkový stav tak, aby odpovídal § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nemohly učinit závěr o tom, že není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Konkrétně tedy mohly učinit závěr o tom, že nemůže být rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ovšem nemohly dojít k závěru, že nemůže splňovat podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) téhož zákona. Zdůraznil, že pokud si správní orgány mohly učinit závěr o tom, že žalobce nemůže splňovat podmínky § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nezbavuje je to povinnosti toto řádně odůvodnit, což neudělaly, a tedy zatížily jejich rozhodnutí nepřezkoumatelností.
3. Žalobce trval na tom, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená s ohledem na dopady do rodinného a soukromého života, a to nejen žalobce, ale též jeho manželky a dětí, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 81/2016–33. Konstatoval, že se správní orgány vyjádřily k nepřiměřenosti rozhodnutí, avšak de facto jen dovodily, že nepřiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců nejsou povinny zkoumat a nepřiměřenost dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by mohla nastat jen v případě dlouhodobého zákazu pobytu žalobce na území České republiky. Poukázal na to, že nevyhověním žádosti mu sice není udělen zákaz pobytu, ale ztrácí možnost pobytového oprávnění a s ohledem na aktuální znění zákona o pobytu cizinců nemá možnost podat žádost o udělení jiného pobytového oprávnění na území České republiky a byl by nucen odcestovat a podat žádost na území země svého původu, v níž je zastupitelský úřad České republiky naprosto nepřístupný. I v případě, že by se mu žádost podat podařilo, tak by musel čekat na vyřízení žádosti na území Vietnamu, a s ohledem na chronickou nečinnost správních orgánů v pobytových řízeních by toto čekání představovalo několik měsíců až let. Uvedl, že je na území České republiky již od roku 1993, a nemá tak už skoro žádné vazby s domovským státem, neboť je plně integrován v české společnosti, o čemž svědčí i fakt, že jeho děti získaly občanství České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný odmítl námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, přičemž poukázal na to, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí zpochybňovala. Uvedl, že závěr o tom, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, je v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádán. Byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně nebyl v projednávaném případě povinen žalobce či jeho děti k výsledku předvolat. Zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádný doklad, kterým by prokazoval jakoukoli závislost při uspokojování základních potřeb na jeho dětech, ať již závislost na výživě či jiné nutné péči, přestože byl k doložení takového dokladu vyzván. Dodal, že žalobce provedení výsledku v průběhu správního řízení nenavrhoval. Připomněl, že předmětné správní řízení bylo řízením o žádosti, tudíž je ovládáno dispoziční zásadou, a proto bylo povinností žalobce správními orgány tvrdit skutečnosti, případně činit návrhy, jež měly být vzaty v potaz. Žalovaný se neztotožnil se závěrem žalobce, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nepřiměřené s ohledem na dopady do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem reagoval na námitky žalobce, a to v souvislosti s relevantní judikaturou. Upozornil na to, že v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že s ohledem na rodinné vazby žalobce na území a délku jeho pobytu dojde ke značnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, nicméně tento zásah nelze označit za nepřiměřený. Uvedl, že žalobce při uplatnění námítky nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života pouze zmínil existenci rodinných vazeb na území České republiky a skutečnost, že zde pobývá mnoho let a má zde oproti zemi původu vytvořeno zázemí. Žalobce však žádným způsobem netvrdil, jaký důsledek bude mít zamítavé rozhodnutí na tyto oblasti jeho života. Uvedl, že v případě žalobce není důvod pro spuštění extraterritoriálního účinku Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 16. 2. 2022 právní zástupkyně žalobce uvedla, že správními orgány nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a správní orgány měly povinnost provést výsledky žalobce a jeho dětí a další skutková zjištění. Je nesporné, že žalobce je otcem dvou občanů České republiky a celá rodina na území České republiky pobývá od roku 1992, respektive 1994. I tyto skutečnosti byly správnímu orgánu známy. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl udělené povolení k pobytu, nemohl pracovat, a proto byl zcela závislý na své rodině. I tato skutečnost byla správnímu orgánu známa. Zatímco v České republice má rodina silné vazby, k Vietnamu jsou vazby slabé. Zdůraznila, že žalobce je bezpochyby rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle zákona o pobytu cizinců. Pokud o tom měly správní orgány pochybnosti, měly učinit další skutková zjištění. Správní orgány se nedostatečně zabývaly i okolnostmi vztahujícími se k posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázala na to, že žalovaný v rozhodnutí připustil, že bude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce, avšak s odkazem na nesplnění zákonných podmínek uvedl, že žalobci nemůže být vyhověno, což je však v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec č. j. 59 A 34/2020-44.
6. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč žalobce nesplňuje podmínky § 15a odst. 1 písm. b) a d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nemůže být rodinným příslušníkem jeho dětí, kteří jsou občany Evropské unie, podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť oba občané České republiky jsou sice potomky žalobce, ale nejsou mladší 21 let. Poukázal též na to, že správní orgán prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že na účastníka řízení nemůže být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť v průběhu správního řízení neprokázal závislost na výživě či jiné nutné péči z důvodu uspokojování svých základních potřeb na občanech Evropské unie. Žalovaný v jeho rozhodnutí dále poznamenal, že z dikce § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že dané ustanovení je kumulativně-alternativní, přičemž kromě splnění podmínky příbuznosti žalobce s občany Evropské unie v přímé linii postačí splnění jedné ze dvou alternativních podmínek, kterými jsou existence závislosti na výživě či jiné nutné péči v zemi původu, nebo existence závislosti na výživě či jiné nutné péči na území. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádný doklad, kterým by prokázal jakoukoli závislost na svých potomcích v případě uspokojování základních potřeb, přestože k doložení tohoto dokladu byl správním orgánem prvního stupně vyzván, a to výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 14. 3. 2019. Z uvedeného je dle soudu zřejmé, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, proč žalobce nesplňuje podmínky stanovené v § 15a odst. 1 písm. b) a d) zákona o pobytu cizinců.
10. Problematicke přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života se věnoval žalovaný na straně 11 a 12 jeho rozhodnutí, kde nejprve uvedl, že § 87e zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu prvního stupně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení a k aplikaci § 174a téhož zákona může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále zdůraznil, že jelikož žalobce v odvolacím řízení namítal nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života a jeho rodinných příslušníků, přistoupil k posouzení, zda napadeným rozhodnutím nebude porušen závazek, který pro Českou republiku vyplývá z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný konstatoval, že žalobce má na území České republiky tři dospělé potomky a manželku, která zde pobývá na základě povolení k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trvalému pobytu, přičemž žalobce pobývá na území České republiky od roku 1993, tedy téměř polovinu svého života. Žalovaný připustil, že napadeným rozhodnutím bude značně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, nicméně tento zásah nelze označit za nepřiměřený, a to z důvodu, že správní orgány jsou povinny respektovat zákonná ustanovení a v případě, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro vydání pobytového oprávnění, jsou povinny jeho žádosti nevyhovět. Žalovaný též zmínil, že žalobci napadeným rozhodnutím není zakázán styk s rodinou, a to např. ve formě návštěv. Žalovaný dodal, že napadeným rozhodnutím není žalobci znemožněno podat novou žádost o pobytové oprávnění a v případě, že splní zákonné podmínky pro jeho vydání, pobytové oprávnění získat. Žalovaný proto uzavřel, že napadeným rozhodnutím nebude porušen závazek, jenž pro Českou republiku vyplývá z mezinárodních závazků.

11. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a žalobní námitky o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného tudíž nejsou důvodné.
12. Před vypořádáním dalších žalobních bodů soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení plyne, že Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
13. Dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolení pobyt.

14. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 13. 9. 2018 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců, kdy jako občana Evropské unie uvedl dceru a syna, kteří jsou občané České republiky. Z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob plyne, že žalobce byl dne 20. 4. 2015 odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. 45 T 4/2014, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 7. 2015, sp. zn. 11 To 37/2015, za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) a 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů k odnětí svobody nepodmíněně v délce 8 let. Dne 28. 2. 2018 rozhodl Obvodní soud pro Prahu 4 pod sp. zn. 6 PP 8/2018 o podmíněném propuštění žalobce se zkušební dobou do 28. 2. 2025. Ve správním spisu je dále založeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 12. 2016, č. j. OAM-2313-11/ZR-2016, jímž byla žalobci dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, a to z důvodu, že byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 8 let.
15. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 1. 10. 2018, č. j. OAM-15855-11/PP-2018, podle § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, resp. v době, kdy pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu. Uvedené usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2018, č. j. MV-138681-7/SO-2018, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
16. Dne 14. 3. 2019 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu mj. k doložení dokladu prokazujícího, že je ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce splnění podmínek uvedených v § 15a téhož zákona nedoložil. Správní orgán prvního stupně následně rozhodnutím ze dne 30. 7. 2019, č. j. OAM-15855-27/PP-2018, žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky zamítl podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a současně podle § 87e odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť účastník řízení není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a citovaného zákona. Z obsahu správního spisu je dále zřejmé, že žalobce je otcem T. T. V., nar. X, a M. T. V., nar. X, kteří jsou občany České republiky, a že žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou T. H. L., nar. X.
17. Soud předně zdůrazňuje, že žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemůže být rodinným příslušníkem jeho zletilých dětí (synovi žalobce bylo v době rozhodnutí žalovaného 29 let a dceři žalobce 23 let), které jsou občany Evropské unie, podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť děti žalobce, občané České republiky, jsou sice jeho potomci, avšak starší 21 let. Ostatně žalobce správnost tohoto závěru správních orgánů žalobními námitkami ani nezpochybňoval.
18. Poté soud posuzoval námitku, zda správní orgány byly povinny provést výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, neboť tato otázka úzce souvisí s hodnocením, zda žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

splňoval podmínky § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. K tomu soud zdůrazňuje, že správní orgán prvního stupně žalobce výzvou ze dne 14. 3. 2019 vyzval podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, a to mj. k předložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, a současně ho poučil, že nebude-li vada žádosti odstraněna, bude jeho žádost zamítnuta. Ve výzvě byl žalobce podrobně poučen o tom, kdo se rozumí rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, co se rozumí závislostí na výživě nebo jiné nutné péči ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a o tom, jakým způsobem lze tyto skutečnosti prokázat. Žalobce k této výzvě doložil doklad o zdravotním pojištění, rodné listy dětí, doklady o státním občanství a občanské průkazy dětí a výpis z katastru nemovitostí. K tomu, zda je odkázán na výživu či péči poskytovanou občanem Evropské unie, se žalobce nijak nevyjádřil, nedoložil žádné listiny a ani nenavrhl výslech své osoby či rodinných příslušníků.

19. Soud proto zdůrazňuje, že za situace, kdy ani k výzvě správního orgánu prvního stupně žalobce v průběhu správního řízení nenavrhoval vlastní výslech a výslech jeho rodinných příslušníků a ani netvrdil a nedokládal, že by byl závislý na výživě či péči občana Evropské unie, nebylo dle názoru soudu nezbytné provedení výslechu žalobce a jeho rodinných příslušníků, neboť žalobce byl v tomto ohledu v průběhu správního řízení zcela pasivní.
20. Nezbyvá než konstatovat, že v této věci je dostatečně zřejmé, že žalobce není osobou, která by byla závislá na výživě či péči druhé osoby. Správní orgán prvního stupně přitom podrobně žalobce poučil, jak může svá tvrzení prokázat. Pokud tak žalobce neučinil, nebylo povinností správního orgánu prvního stupně, aby žalobce znovu vyzýval k doložení dalších podkladů. Jednalo se o řízení o žádosti, kdy záleží především na žadateli, jaké doklady předloží, od čehož se následně odvíjí následný osud žádosti, průběh řízení a rozsah zjišťování skutkového stavu. Povinností správních orgánů není ani poučovat o tom, co musí žadatel činit, aby byl úspěšný (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25, ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27). Námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o tom, že správní orgány byly povinny provést výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, tudíž nejsou důvodné. Soud uzavírá, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že na žalobce nemůže být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť v průběhu správního řízení neprokázal závislost na výživě či jiné nutné péči z důvodu uspokojování svých základních potřeb na občanech Evropské unie.
21. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
22. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, citovaný dále např. v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28, podle nichž: „*k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o bytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016 – 30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“

23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, bod 27, či obdobně v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41: „udělení pobytového oprávnění (nota bene u toho nejvyššího pobytového titulu cizince ve formě povolení k trvalému pobytu) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nelze jej tedy přijmout. Vzhledem k tomu, že správní orgány i soudy dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil základní zákonnou podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou je stanovená délka nepřetržitého pobytu na území České republiky, nebylo již na místě zabývat se přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny.“ Tyto závěry lze aplikovat i na případ žalobce, kterému byla zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce nesplnil základní podmínky pro přiznání daného pobytového oprávnění. Za dané situace nebylo možné žalobci vydat povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
24. Na výše uvedeném nic nemění rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 10. 2020, č. j. 59 A 34/2020-44, neboť ten posuzoval skutkově zcela nesrovnatelnou situaci (jednalo se o šestiletou žalobkyni a specifické rodinné poměry) s případem žalobce, který je dospělý, má děti starší 21 let a jemuž byl v minulosti zrušen trvalý pobyt. O takový krajní případ odůvodněný konkrétními skutkovými okolnostmi, které hodnotil Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v rozsudku č. j. 59 A 34/2020-44, se v nyní posuzované věci vůbec nejedná, a tudíž poukaz žalobce na uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci není případný.
25. Soud dále podotýká, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Možnost vstupu na území České republiky mu zůstane zachována, i pokud by v mezičase nezískal jiný pobytový titul. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Může tedy udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o získání jiného pobytového oprávnění (obdobný závěr ve vztahu k zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je obsažen např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020–41).

26. V posuzované věci negativní rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky žalobce nepřipravilo o jeho dosavadní pobytový titul. Žalobce o pobytový titul přišel již před podáním jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, tedy zcela nezávisle na nyní sporném rozhodnutí. Žalobce se měl domáhat zkoumání přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života právě v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, nikoliv nyní v řízení ohledně žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, tj. pobytového titulu, pro jehož přiznání zjevně nesplňoval podmínky.
27. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 16. února 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)